The storerooms of the Israel Museum contain hundreds of thousands of objects and artworks dating from prehistory to the present day. From these holdings the Museum selects the objects to be displayed in the galleries, essentially determining the extent of our knowledge of the history of art and culture. Over the last three years artist Ilit Azoulay has conducted a series of interviews with various curators, archivists, conservators, and other Israel Museum staff members. Through these conversations she discovered the many artifacts never publicly exhibited, along with stories about their original purpose, their journey to the Museum, and the challenges of their preservation and display. Azoulay collected these stories from all corners of the Museum, photographed the objects behind them, and created photographic collages. Merging histories and contexts, prehistoric tools and contemporary artifacts, these works propose fictional scenarios, some dreamlike, some apocalyptic.

Azoulay's work grants new life to those forgotten art objects both by elevating them from the dark storage spaces to the Museum galleries, and by transforming them into vibrant and expressive characters in her work. Thus the artist raises some of the issues facing the art world today: how does an object become a valuable collectible? How does this affect art history and contemporary art practices? Can contemporary art offer ways in which the objects may be reused and redefined? Azoualy corresponds with several trends in today's art world, such as archive research as an artistic medium, and engages in a conceptual dialogue with the academic discipline of art history while also critiquing cultural institutions as regulators of the difference between art and non-art. Yet Azoulay resists presenting museums as hierarchical systems comprised of layers of history and display decisions; for her they are webs of cross-cultural and cross-historical possibilities, allowing the objects themselves to generate narratives both historical and fictional.

In No Thing Dies Azoulay uses her unique visual language to amplify the transformation of an object to its photographic image. Through meticulous computer-based assemblages of extreme close-up photographs and application of gold-leaf, glass, and wood-frames, she allows the reproduction to become a unique and original artwork in itself. The work's distinctive format of narrative collage was drawn from the tradition of Persian miniatures to which Azoulay was introduced during her visits to the Museum's Islamic Art collections. That collection's story – as with the stories of every artifact she encountered – influenced Azoulay and was incorporated into her final work.

במרתפי מוזיאון ישראל שמורים מאות אלפי חפצים ויצירות אמנות משחר ההיסטוריה ועד ימינו, מתרבויות קרובות ורחוקות. המוזיאון בוחר מי מהם יעלה לאולמות התצוגה וייחשף לעין הציבור, וכך משפיע על מה שאנחנו יודעים על תולדות התרבות והאמנות. בשלוש השנים האחרונות ערכה עילית אזולאי סדרה של ריאיונות עם עובדי הארכיונים והאוספים של המוזיאון ועם אנשי המעבדות שמטפלים בשימור היצירות. בתוך כך היא גילתה את שלל חפצי האמנות שמעולם לא ראו אור, למדה על שימושיהם המקוריים, שמעה כיצד הם התגלגלו לאוספי המוזיאון והתוודעה אל המתח שבין החובה לשמר אותם ובין החובה להציגם. היא אספה את סיפורי החפצים, צילמה אותם, ויצרה הֶדבֵּקִים צילומיים (קולאז׳ים), שהיסטוריות שונות מתנגשות בהם זו בזו וכלים פרהיסטוריים מתלכדים בהם עם חפצים בני זמננו לכלל מראות בדיוניים, חלומיים או אפוקליפטיים.

יצירתה של אזולאי מפיחה חיים באובייקטים שכוחים אלה הן בהפיכתם לדמויות עלילתיות רבות תנועה ומבע, הן בהצגתם לעין כול ובהוצאתם לאור ממדף במחסן החשוך. העבודה מעלה שאלות פְּנים אמנותיות, כגון: כיצד הופכים חפצים לאובייקטים ראויים לאיסוף מוזיאלי? מה משמעותה של שאלה זאת בהקשר של תולדות האמנות בכלל ושל האמנות העכשווית בפרט? והאם יש בכוחה של האמנות העכשווית להציע שימוש חדש לאותם אוספים אינסופיים? העבודה גם מצטרפת לכמה מגמות בולטות בזירת האמנות העכשווית, שרואות במחקר הארכיוני פעולה אמנותית, שמתכתבות עם תולדות האמנות כדיסציפלינה של ידע או שמותחות ביקורת על הממסד האמנותי המקבע את ההבדלים בין אמנות ללא־אמנות. ואולם, במקום לראות במוזיאון מבנה היררכי של שכבות היסטוריות ושל העדפות תצוגה, היא רואה בו סבך של אפשרויות בין־תרבותיות ובין־זמניות, וכר פורה לאפשרויות בדיוניות שעולות מעצם הדברים ומעצם היותם מעוררי־סיפור.

בהמשך לשפת הצילום הייחודית לה, אזולאי מעצימה בעבודה זאת את הטרנספורמציה של האובייקט המקורי אל הדימוי המצולם שלו, ובמלאכת מחשבת של עיבוד ממוחשב של תצלומי תקריב בשילוב זהב, זכוכית ומסגרות עץ, מגלגלת את השעתוק המצולם והופכת אותו לחפץ אמנותי ייחודי ומקורי. את המבנה המיוחד של הקולאז' הסיפורי היא גוזרת מן המסורת החזותית של המיניאטורות הפרסיות המהודרות, שהיא ראתה באוסף אמנות האסלאם במוזיאון. סיפור היווצרותו של האוסף והגעתו למוזיאון, וכן סיפורים רבים אחרים על חפצים, על אוספים ועל אספנים ששמעה אזולאי במוזיאון השפיעו על העבודה ולעתים השתלבו בה.